Štípající hadi / Nu 21, 4 – 9 /, 2, Kr. 18, 1 – 4 **Olomouc 6. 9. 2026**

Milí bratři, milé sestry,

jakkoli to nedělám často, tak přece aspoň někdy zvolím pro osvětlení textu vyprávěcí formu - vymyšlený fiktivní starověký příběh, který se neodehrál, ale přesto se současně klidně odehrát mohl. Kdo ví…?

Pokračujeme dnes ještě ve výkladech knihy Numeri, i když trošku jinak, s ohledem na křest svatý. Sledujeme Boží lid, který už opustil tábořiště a vydal se na cestu k zaslíbené zemi. Ta cesta měla svá mnohá úskalí.

Jednou, v době panování judského krále Chizkijáše, kdy už Izrael žil dávno v zaslíbené zemi a sloužil Bohu ne v provizorní putovní svatyni, ale v chrámu, přiběhl chlapec Jochanan domů celý uřícený. Tatínku, představ si, co jsem viděl! Jacísi muži, prý z královského dvora, rozbíjeli před chrámem bronzovou žerď s hadem Nechuštánem. Prý že je to modla. Toho jsem se polekal. Modla? Vždyť ten předmět dal kdysi dávno vyrobit sám Mojžíš při putování pouští. Tati, copak Mojžíš, ten svatý muž, vyráběl modly? To, že se dnes ničí modly skutečné, tomu rozumím a je to dobře. Ale emblém bronzového hada? Tu starou památku? Jaká škoda!

Otec se vážně zamyslel a synkovi odpověděl. Víš Jochanane, kdysi jsme ještě nebyli usazeni v této zemi. Byli jsme na cestě z egyptského otroctví, odkud nás Bůh skrze Mojžíše vyvedl mocnou silou a vztaženou paží. Ale taky se o nás na nehostinné poušti staral, dával nám manu a křepelky a vodu k pití, takže jsme neměli nedostatek. Ale přesto to našim předkům začalo být málo, stěžovali si, nadávali a vlastně taky litovali toho, že z Egypta odešli. Takový nevděk! Bodejť by to Hospodina nemrzelo. A on se taky rozhodl, že na ně pošle trest v podobě ohnivých hadů. Ti putující lid štípali a mnoho jich po štípnutí zemřelo.

„Co to byli za hadi, tati? Byli to snad serafové poletující kolem Božího trůnu?“ „To asi sotva, synu“, odpověděl otec. Byly to jakési nebezpečné potvory, šířící zkázu a smrt. Jakoby vylézaly přímo z pekelného ohně. A nejspíš nikdo ze znalců živočišné říše by je nedokázal zařadit. No a celou putující pospolitost zachvátila zkáza hrozných rozměrů, ale taky panika a hrůza kdo že bude dalším adeptem na přebývání v říši mrtvých. Najednou jim došlo, jak byli nevděční a litovali toho. A Mojžíš tehdy volal, úpěl, ba řval k Hospodinu – jen aby lid těch bestií zbavil. A Hospodin vyslyšel. Ale pro záchranu poutníků zvolil cestu zvláštní a jedinečnou. Ne takovou, že by prostě mocným hlasem zavelel a hadi rázem v jediném okamžiku zmizeli. Ne. On dal Mojžíšovi pokyn, aby vyrobil bronzového hada a připevnil ho na žerď. A kdokoli z uštknutých se na něj podíval, zůstal naživu. Kdokoli z lidí zraněných a zasažených těmi pekelnými tvory bylo zachráněno, když pohlédli na hada na žerdi, který se jako bojová zástava tyčil vysoko nad hlavami lidí. A každý, ať uštknutý nebo dosud nezraněný, měl v té chvíli jeden jediný zájem: za žádnou cenu neztratit z dohledu hada na žerdi. Bylo to pro ně viditelné ujištění: Ty potvory už na vás nemůžou….

Jenže. Pak jsme se z Boží milosti směli usadit, zbudovat chrám a těšit se z normálního života v zemi, kterou nám Bůh slíbil. Do chrámu jsme umístili i Nechuštána. Jako vzpomínku. Jako memento, abychom už nikdy neopakovali stejnou chybu. Ale nějak se to zvrtlo a kdosi začal

tento předmět uctívat. Klanět se mu jako modle. Nechuštán se prostě stal jednou z model a proto se náš osvícený a bohabojný král správně rozhodl ji zničit tak jako všechny ostatní, které si lidé začali bláhově dosazovat na místo Boží. A nepochybuji o tom, že i Mojžíš by mu to schválil.

Teď už tomu tati, rozumím. Taky jsem kohosi zahlédl, jak se u toho předmětu láme v pase a cosi si mumlá. Ale co se to s lidmi najednou stane, že takhle zhloupnou - zeptal se Jochanan. A co se to s člověkem stane, že si najednou přestane vážit Božích darů a jeho lásky a jsou dokonce ochotni vrátit se zpět do otroctví? To víš, synku. Lidi jsou nepoučitelní. Začne jim selhávat paměť. Vytratí se vděčnost. A taky můžou kdykoli sklouznout od uctívání jediného Boha k modlám, které si začnou sami vyrábět. Mojžíš vyrobil Nechuštana podle Božího pokynu. A naši otcové tím měli být ujištěni – vy se nemusíte bát žádných hadů, štírů ani draků, i kdyby vylezli ze samotného pekla. Já jsem je sice na vás poslal, ale taky je činím neškodnými ve chvíli, kdy sám chci. A ve chvíli, kdy si uvědomíte ten přešlap vy sami, se všemi jeho důsledky, A je vám to najednou všechno líto. A koneckonců - i země vašeho otroctví Egypt měla za symbol draka. Ale ten už nad vámi nemá moc. Je jako bestie přibitá na klacku, jen se podívejte, už na vás nemá. Už se ani nepohne. V té době o žádnou modlu nešlo. Šlo o ujištění o Boží moci, která je silnější nežli jakákoli moc zla a temnoty. Ale pakliže se někdo začne klanět jakémukoli předmětu samému, i kdyby skrýval nějaký silný příběh, je lépe se s ním rozloučit.

A kéž by tohle, milý synu, slyšel Boží lid dnes i vždycky: Jakákoli tradice, i kdyby byla sebevíc dobrá a všem drahá, se může stát modlou. Dlouho to může vypadat, že nic takového nehrozí, a najednou je ti dražší nežli Bůh sám… A zopakujme to ještě jednou: jakákoli tradice, i ta svatá, krásná a slavná, se může stát modlou. I naše tradiční obřady a slavnosti, když je nedoprovází živá víra.

Milí bratři, milé sestry, nechme zaznít tu Jochananovu otázku ještě jednou. Nechejme ji zaznít dnes, kdy jsme z Kristova pověření vykonali křest. Co se to s člověkem stane ve chvíli, kdy se rozhodne postavit proti Bohu? Co se to s ním stane, když najednou zhloupne k hříchu? Když sejde z pravé cesty a mine se cílem? Co se to stane s člověkem? Těžko říci, vlastně ani nevíme. Ale víme naopak až moc dobře, že s tím máme zkušenosti všichni, každý z nás. Ano, to my jsme lidi hříchem všelijak poštípaní, zranění, vnitřně i navenek poničení. Jsme lidi zlomených srdcí a pošramocených životů a vztahů. A naší jedinou záchranou je neztratit z dohledu, neztratit nikdy ze zřetele to, co Bůh pro nás nevěrné a zraněné lidi vykonal. Neztratit ze zřetele Ježíše Krista, který sám sebe, své vyvýšení na kříž v Janově evangeliu připodobnil k oné prastaré události vyvýšení hada na poušti Mojžíšem. On se na něj nechal jako zločinec přibít a zabít, i když byl nevinný. Ale vzhlížíme - li ke Kristu s nadějí a s důvěrou, skrze jeho oběť kříže jsou nám nevěrným a kajícím odpuštěny naše viny a taky jsou zhojena naše zranění a naše bolesti. A je nám zachován život. Křest svatý, křest vodou, to viditelné znamení Boží milosti, nás o tom ujišťuje. Bůh je blízký a přítomný má pro nás životadárné sérum své lásky. Amen.

Pane JK, přicházíme k tobě, my lidé všelijak postiženi a podlomeni zlem i vlastním hříchem. A nemáme nikoho jiného, ke komu bychom se mohli utéct. Prosíme, ty Pane zbitý a na kříž přibitý – smiluj se nad námi. Amen.